

de eller utilstrækkelig dokumentation af de sundhedsmæssige aspekter ved anvendelsen af de pågældende stoffer. Det gælder f.eks. anvendelsen af chlorforbindelser til skylning af grønsager. I denne sammenhæng defineres chlorforbindelserne som tilsætningsstoffer.

Jeg kan supplerende nævne, at ansøgninger om nye anvendelser af allerede accepterede stoffer ofte bortfalder, når Levnedsmiddelstyrelsen udbeder sig nærmere information til afklaring af, om der er teknologisk behov for anvendelsen af et stof.

Spørgsmålet har været forelagt Levnedsmiddelstyrelsen, der har oplyst følgende:

»Nogle ansøgninger om at anvende et allerede kendt og accepteret tilsætningsstof til andre kategorier af levnedsmidler er blevet afslået med den begrundelse, at det teknologiske behov ikke var godtgjort. Det gælder eksempelvis en ansøgning om tilladelse til at anvende et gult farvestof til en konfekturerevare. Begrundelsen var, at firmaet ønskede at kunne producere et produkt til flere lande, bl.a. Danmark og Tyskland. Det gule farvestof, man ønskede at anvende, var tilladt i Tyskland til konfekturerevarer, men ikke i Danmark. Firmaet ønskede ikke tilladelsen på grund af et specielt teknologisk behov, men blot fordi det ville være lettere at producere samme vare til flere lande. Denne begrundelse er ikke blevet accepteret som et teknologisk behov. Som et andet eksempel kan nævnes en ansøgning om anvendelse af smagsforstærkeren mononatriumglutaminat (det tredje krydderi) til flødeost. Stoffet indgik i den krydderiblanding, der var anvendt i produktet. Det blev imidlertid oplyst, at der intet teknologisk behov var for stoffet i selve flødeosten, og under henvisning hertil blev ansøgningen afslået.

Hvad angår afslag givet i EU, er Levnedsmiddelstyrelsen ikke bekendt med, om Kommissionen har sagt nej til nogle stoffer af den nævnte grund.«

Jeg kan henholde mig hertil.

Spm. nr. S 1859

Til sundhedsministeren (29/3 96) af:

Jørn Jespersen (SF):

»Vil ministeren begrunde § 30 i bekendtgørelse om tilsætningsstoffer til levnedsmidler (nr. 1055

af 18. dec. 1995), herunder hvilken sundhedsrisiko børn løber ved indtagelse af »voksenlakrids« og »voksenbolcher«, og mener ministeren, at disse betegnelser vil øge eller mindske forbruget af produkterne hos børn?«

Svar (11/4 96)

Sundhedsministeren (Yvonne Herløv Andersen):

Spørgsmålet har været forelagt Levnedsmiddelstyrelsen, der har oplyst følgende:

»EU's Videnskabelige Komité for Levnedsmidler vurderede de sundhedsmæssige aspekter ved tilsætningsstoffet ammoniumchlorid i 1992. På baggrund af et omfattende materiale, herunder data for dyreforsøg og undersøgelser i mennesker, konkluderede komiteen, at en daglig indtagelse på 100-150 mg af stoffet pr. kg. legemsvægt kunne udgøre en mulig sundhedsrisiko, hvorfor indtagelse af lakridsprodukter med ammoniumchlorid i en mængde på 8 pct. eller derover under visse omstændigheder kunne være sundhedsskadeligt.

Ved længere tids indtagelse af de ovennævnte mængder af stoffet kan der frigives kalk fra knoglerne, samtidig med at absorption af kalk fra føden hæmmes. Dette er en uønsket virkning især hos børn, da den i værste fald kan hæmme knoglevæksten.

Komiteen anbefalede derfor, at der burde træffes passende foranstaltninger med henblik på at hindre forbrugerne i at indtage overdrevne mængder ammoniumchlorid.«

Jeg kan henholde mig hertil og i øvrigt tilføje, at den tilladte mængde ammoniumchlorid i konfekturereprodukter i den nye danske positivliste derfor er blevet nedsat til 8 pct., samtidig med at der er blevet fastsat et særligt mærkningskrav for de produkter, som indeholder fra 5 pct. til 8 pct. af stoffet.

Denne beslutning er truffet for at gøre opmærksom på, at børn ikke bør spise de stærkeste af disse produkter, og hensigten er at mindske børns forbrug af disse produkter.

Jeg kan desuden oplyse, at der i Tyskland er tilsvarende begrænsning på 8 pct. for anvendelsen af ammoniumchlorid sammen med særlige mærkningskrav for de stærkeste produkter.